

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

DESPRÉS DE MORT.

Ha dit un pensador de qual nom no 'm recordo en aquest moment, que tant sols en la mort pot estudir-se la vida: los fets de la vida son los sumandos; la mort es la suma.

La mort de un home dona lloch á un concert desafinat de frases, d' expressions y de sentiments... Cada home té las sevas fórmulas determinadas; tants homes, tantas fórmulas.

O sinó passém revista:

FÓRMULA MONÁRQUICA.

¡Lo rey ha mort! ¡Visca 'l rey!

FÓRMULA GUBERNATIVA.

«Senyor Secretari del govern civil de las Batuecas.—Havent mort lo senyor don Eulogio Diaz Perez, governador de aqueixa provincia, se servirà ferse càrrech, interinament, del mando de la mateixa, fins y á tant que vinga á reemplaçar-lo la persona novament nomenada.—LO MINISTRE DE LA GOBERNACIÓ.»

EN LO MINISTERI.—Un aspirant se presenta ab 25 cartas de recomenació de altres tants diputats de la majoria.

—He sabut, diu, la mort de don Eulogio Diaz Perez, y vinch á oferirli 'ls meus serveys, per reemplaçar-lo... Aquí té 'ls documents que proban la mèva aptitut. (Cau una pluja de cartas sobre 'l pupitre del ministre.)

LO MINISTRE:—Está bè, demà rebrá 'l nombrament.

FÓRMULA ACADÉMICA.

Fragment de un discurs que 's pronuncia ab molta frecuencia:

«¡Ay Senyors!... La mort inesperada de mon dignísim antecessor, honra y gloria de las lletres patrias, y 'l buit que ha deixat en aquesta Corporació digníssima, tant difícil de omplir, venen á obrirme las portas, que jo passo plé de sagrat temor y de respecte, segur que la mèva insuficiencia no ha de bastar á fer olvidar la memoria, de aquell sabi á qui las implacables Parcas acaban de arrebatarnos...»

FÓRMULA MATERNAL.

¡Llàgrimas!... ¡Llàgrimas!... ¡Sempre llàgrimas!...

FÓRMULA MILITAR.

Era un lleó; ¡pobre Jimenez!... ¡A la vanguardia sempre, entre una pluja de balas!... Al acte d' encendre un cigarro, una bala 'l hi ha entrat per la boca y 'l hi ha sortit pèl clatell. En fi... com ha de ser!... aixis vá corrent l' escalafon.

FÓRMULA DEL ACREEDOR.

«Lo dia 2 de Janer del corrent any.
»Constituhit jo, l' infrascrit agutzil en la habitació del difunt Pere Trifulgas, carrer del Bon Dèu, número 10, per ordre del Jusgat y á instancia de don Tomás Pescador, acreedor del dit Trifulgas per una cantitat de 10,250 pessetas, 50 centims.

»He procedit incontinet, seguint los trámits de la ley, á un embarch de mobles, á tenor del següent inventari:
»Una taula de noguera; sis cadiras de *idem*; unas cortinas de reps; una calaixera de caoba ab pedra már-mol; una escapatate ab la verge de las Dolors, etc.
»Tassat tot en 25 pessetas.»

FÓRMULA DEL CATEDRÁTICH DE ANATOMÍA.

«Senyors, aném á proceder á l' autopsia del número 14.

»Lo número 14, es sens dupte un dels cassos més bonichs y curiosos que 'ns ha sigut dable examinar, després dels quinze anys que vinch desempnyant la càtedra de anatomia. Jo recomano, donchs, á tots vostres, estimats alumnos, que se servescan seguir la lliçó ab l' atenció deguda, ja que passarem sens dupte molts anys sense que 'ns càpiga la fortuna de trovarnos ab un exemplar com aquest...»

FÓRMULA DE LA VIUDA.

(Si es una dona com cal.) ¡Oh! no... Jamay podré consolarme de aquesta immensa desgracia... Vull viure retirada, solitaria... sense més companyia que 'l meu dolor.

(Si es com n' hi ha moltes.) ¡Sembla fet expressament!... Lo dol me cau molt be... (Mirantse en lo mirall.) No 'u hauria dit may... No passarán tres mesos que no tinga nuvi. No passará un any que 'l meu difunt Fargas no tinga sustitut.

FÓRMULA DELS QUE CONSOLAN.

¡Vaja... senyora... vaja!... Resignació... Ja veurá que vol ferhi? La cosa ja no té remey. A lo ménos 'l hi cab lo consol de que s' hi ha fet tot lo que s' hi ha sapigut... Després, vosté es jove, y ha de pensar qu' encare 'l hi quedan molts anys de vida... Te obligacions... té familia... té molts sers que depenen de vosté... Y reflexioni una mica que fora d' ells si vosté també se n' hi anava?...

FÓRMULA DEL NEBOT.

Estimat amich:
Dintre de quinze dias vinatè'n á Barcelona: té convidat á passar una senmana de rey. Calcula desd' are tot lo que vulgas per divertirte y jo 'm comprometo á proporcionartho.
Crech que al llegir aixó preguntarás si m' hi tornat boig. A no ser que me 'n torni de alegria... Sabrás que

lo meu oncle Pau, ahir á dos quarts de nou del vespre vá tenir la capritxada de pendre passatge per l' altre mon, deixantme la friolera de 200 000 duros.

Me poso en camí are mateix y dintre de quinze dias, quan estiga llest d' enterro, funerals y demés endergas, t' espera a Barcelona ton millor amich.

J. M.

FÓRMULA DEL TREBALLADOR.

¡Pobre Baldiri!... Aquesta matinada se n'hi ha anat... ¿Hi dit pobre? Rectifico. Tal vegada es més felis que nosaltres... Al ménos *ell reposa*.

FÓRMULA DEL POETA.

A la memòria del meu amich Pere Miarons.

«Oh mort, oh mort infame que 'ns robas l' existencia del home a qui estimavam, com un germa del cor!... ¿No hi ha per tu cap jutje que t' firmi la sentencia? Qui mata ha de morirne, tu has de morir joh mort!

Y aixis successivament.

FÓRMULA DEL MARMOLISTA.

Fué buen esposo, buen padre, buen abuelo, etc., etc.

FÓRMULA DEL PROPIETARI.

—¡Ay, ay! ¿Una esquila de funerals? ¿De qui será? ¡Ay jo 't toch!... Del meu inquilino del tercer... ¡Si que 'l hi feta bona!... Me devia nada ménos que dos trimestres... Mentres tinga ab que respondre...

FÓRMULA DE LA PORTERA.

(Primer modelo).—Aquest any sembla talment que s' ho digan... Ja tenim un altre pis per llogar.

(Segon modelo).—¿Lo senyor Roca si es servida?

—No viu aquí.

—¿Sabria dirme ahont puch trobarlo?

—Si senyor, prengui la tranvia del Poble Nou y preguntu per ell al Cementiri. Allá n' hi donarán rahó.

FÓRMULA DEL ESTADÍSTICH.

L' any 1882 ofereix una particularitat molt notable. Segons los datos qu' hém lograt reunir, las morts en individuos del sexo masculí excedeixen en un tres per cent sobre las de individuos del sexo femení. Aquesta anomalia, comprobada per una gran multitud de datos, interessará vivament á la ciencia...

FÓRMULA DELS FERRO-CARRILS.

—Hi ha hagut un xoque afortunadament sense gravetat entre un tren de balast y 'l tren reglamentari número 38.

No hi ha cap més accident que senyalar sinó que 'l fagonista del tren de balast s' ha obert lo cap, morint instantáneament. Lo material intacte.

FÓRMULA DEL ADVOCAT.

Lo difunt era un home extravagant, un verdader maníatich, que detestava a la seva família, sense rahó ni motiu, que a la seva edat mantenia querida, y que si ha mort ha sigut a causa de sos grans excessos. Jo demano donchs que s'invalidi 'l seu testament, obra manifesta de un home que no hi era tot.

FÓRMULA DEL AMICH.

¡Pobre Pauhet!... Tanta broma que feyam... Era un trunfo... Bon xicot, aixó sí... pero una mica egoista...

FÓRMULA DEL ENCARREGAT DELS COTXES DELS MORTS.

—Carrer de la Corribia, tretze, tercer, cotxe de quatre caballs a dos quarts de quatre de la tarde. ¡Buenol!

FÓRMULA DELS FOSSERS.

—¡Dimoni d'home!... ¡Quin pés tenia!... ¡Aguanta fort, Quim! ¡Oh!... ¡Issal!...

FÓRMULA DEL AUTOR.

Senyors, que Déu nos donga molts anys de ventatje... Bon principi d'any... y sobré tot no 's morin, si volen estolviarse comentaris cremadors.

A. DEL F.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Al Liceo desde 'l dia de Sant Esteve fins al diumenje següent, s' ha fet comedia.

Es veritat que 'l divendres y dissapte vá treballar la Gemma Cuniberti; pero aixó no son los pactes.

Varem quedar quatre óperas y tres funcions de comedia per senmana. Segons se 'ns diu, l' empresa no'n té la culpa y sens dupte per aquesta rahó 'ls abonats fan bondat.

A més del Roberto s' ha tornat a posar l' Hernani ab la senyora Pissani guanyant molt lo conjunt de la obra ab lo refors d' aquesta aplaudida artista.

Are s' están enseijant *Gli Ugonotti*, *Favorita* y *Aida*: en aquesta debutaran las senyoras Pantaleoni y Novelli.

Un incident de la funció del dilluns. Al Sr. Sante Athos, uns quants tipos lo xiulan: lo baritono 's torna roig, murmura algunas frasses, lo públich s' ofen, gran escridassada, cau lo teló. Lo mestre Vianesi corra a l' escena, lo teló torna a alsarse y 'l mestre dona una explicació al públich en nom del artista. Aplausos.

¿Qué havia sigut? No res. Que a la quènta hi ha algun mosquit que se 'n vá a trobar als artistes, dihentlos: hi:—«O 'm donas tant ó 't xiulo.»

Sante Athos vá rebre una visita per l' istil, y vá atribuhir la xiulada a una venjansa d' aquets lladres de levita. D' aquí que se 'l hi escapessin paraulas de indignació, pero no contra 'l públich, sino contra 'ls malvats, qu' estarian millor en un cami ral ab un trabuch a las mans, que no pas en una ciutat.

Al Principal s' ha estrenat *El Carnaval de Venecia*, qu' es una de las óperas mes agradosas y de las que han sortit més rodones en lo que vá de temporada. Los artistes varen ser cridats a las taulas varias vegadas. Jo 'ls recomano que vajin a sentir-la, si 'ls agrada la música lleugera.

Lo dia d' Ignocents se vá fer una funció variadissima, prenenthi part tots los artistes de la companyia.

En Ficarra vá recitar lo monotech *Il parruchiere di Ficarra* fet ab molt salero y no pocas ocurrencias.

En Cesari vá imitar al empresari senyor Brugada ab tanta perfecció que 'm vá dar un susto com una casa.

Avants de la representació de *Il Campanello* vá sortir un empleat a anunciar que l' actor senyor Cesari 's trobava indisposat, per qual motiu s' sospenia la representació de aquella opereta. Desde un palco de primer pis, un senyor que 'ls que no 'l coneixian s' cregueren que era un particular y que resultá ser en Ficarra, se vá queixar y demaná que sortís l' empresari.

En efecte al cap de cinch minuts surt lo senyor Brugada fet y pastat. Trage, barba, moviment y actituts tot tant ben imitat que 'l cor me vá fer un sobresalt que encare 'm sembla que me 'l sento.

Era nada ménos que 'l plaga de 'n Cesari que ja 'ls dich jo que quan me 'n vaig adonar me vá venir una passió de riure que encare no hauria parat si no hagués sigut per escoltar lo diallech que 'ls dos actors, en Ficarra desde 'l palco y 'n Cesari de las taulas, sos'enian sobres qui hauria de representar *Il Campanello*.

La funció vá acabar presentantse una especie de Tarantela de Gotschalk mentres desde la orquesta un jove molt conegut de Barcelona la executava ab bastant acert.

La funció vá distreure en gran. Diumenje vá repetirse obtenint bona acullida.

A *Romea* tambe van fer ignocentada, estrenantse la pessa castellana *Amor parentesco ó gloria ó el medallón de topacios*. Aquesta obra vá anar molt bé per aquella diada.

Al Retiro sembla que han volgut parodiar uns exámens de tiples.

Figúrinse—*Faust* per la de Sanctis—*Faust* per la Pissani—*Faust* per la Tetrizzini.

¿Qui ha guanyat? Es difícil dirho, pero la que n' ha tret més profit es la Pissani que ha passat al Liceo, més clar, ha ascendit de categoria.

Qui ha quedat suspés ha sigut en Maurelli. Me sab greu perquè es bon xicot y 's defensa d' alló més bé en l' *Fra Diavolo*.

A *Novelats* ab aquestas festas hi ha hagut un *maremagnum* de gent.

Lo drama *Sor Teresa* arreglat al espanyol, ha sigut molt ben interpretat per aquella companyia.

Al *Tivoli* ab lo nou espectacle *Diel-lah* fan també molt bonas entradas.

Al *Espanyol* han tornat a posar la mágica *La Redoma Encantada*. Inútil dirlos que fan cada llenyo que esborrona.

Lo *Circo Barcelonés* ha posat *La voz pública*. Francament, es l' únich diari que en aquets temps se salva. Sense fiscals ni huelgas de caixistas ja 'ls dich jo que 'n Coll y Britapaja va saberne.

Además de aquestas ventatjes te la de no haver de escriure sinó un cop l'any per cambiar los telégramas, anuncis y sueltos que 'ls de aquesta vegada 'ls aseguro que fan partir de riure.

Al *Ecuestre* de la plaza de Catalunya a més de mis Zao y 'ls altres artistes, are hi treballa en Blanch, l' aplaudit prestidigitador catalá.

Es espectacle bó, distret y barato.

N. N. N.

REVISTA DEL MES DE DESEMBRE

Comenso aquesta revista plé de pena y mal humor, perquè, vaja, es cosa trisia veure escursarse la llista dels anys, prólech de la mort.

Sembla que fassi vuit dias que vam comensá 'l Janer y passant mil tonterias l' any ja está a las darrerias plé d' embarchs, sens cap diner.

S' han passat volant las horas; vos ho podrian contar las minyonas cassadoras que ab tot y ser cassadoras cap mussol poden cassar.

En fi, preñemho a la fresca, que 's mals prou saben venir de traidó a fernos la llesca; ab lo brugit de la gresca tal volta 'ls farem fugir.

Ha sigut, entre altra cosa, l' acontexement del mes, l' inspiració prodigiosa y l' execució pasmosa del gran pianista francés.

Que 'l temps passi un hom se queixa al escoltá a aquell jegan qu' es la perfecció mateixa; si alló es *Planté* qu' ha de creixe, que será quan siga grant?

A la gent d' aquestos terrenos nos ha passat un buinyol; lo que més y lo que ménos tots nos creyam veure a Venus passar per devant del sol;

y aquella dona guapassa de nosaltres no ha fet cas; cubrintse d' espessa glessa: la vaca 'ns vá dar carbassa y 'ns deixá ab un pam de nas.

Ja está la fam acabada deya entré m' tot content; donant al blat llibre entrada será barato; pero errada, té de ser car y dolent.

Hi ha hagut molts entrevistas consultas y al últim re: los senyors llibre-cambistas s' han tornat proteccionistas perquè aixis ara 'ls convé.

Si aixó vá seguint, jo 'ls juro que al fi haurán de confessar que no tréu de cap apuro fer rebaxá 'l gasto a un duro si 'l duro no 's pot guanyar.

A dolzenas de vegadas m' havian sentit a dí: que las sombras revifadas eran ilusions forjadas ó exaltacions del magí;

més ara ab tots mos sentits m' he tornat esperitista, perquè he vist morts aixerits que ab tot y ser consumits

no han pas fet falta a la llista. Ells nos ensenyan de viure costantlos ben poch treballs, puig per més que fassi riure per saber llegir y escriure basta haver fet tres badalls.

Jo prou pensava aquest dia ferme rich en poch moments gracias a la Loteria; prou vaig fé una bojeria pero cá, ni 'ls mils, ni 'ls cents.

Després de la sort ser boná nos ha vingut la desgracia; ja ha vingut a Barcelona pro ha marxat la borrarxona a veure'n un glop a Gracia.

Per més pega no ha fet proba món reclam del mes passat y aixó no es cap cosa nova; de cromos ne tinch un cove que bastant cars m' han costat.

De bona ó de mala gana m' han deixat la bossa neta; y voléu gent més gitana? Hasta al comprar *La Campana* m' han allargat la targeta.

No hi ha més; vulgas que no afluixa y para l' esquina; paga y no menjis turró, de sortós y de senyó se 'n ha de venir de mena.

Resúmen d' aquesta anyada; trampas guatllass a milers; molta gent desenganyada, molta feyna comensada, molta gana y poch diners.

Es ben tonto 'l qui s' afanya per lutxá ab los entrebanchs, a mi cap mica m' estranya; ja fá molt temps que aquí a Espanya caminém igual que 'ls cranchs

BAEDOMERO ESCUDÉ VILA.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Acaba de morir un demócrata eminent y universament conegut: Lluís Blanc.

En 24 de febrer de 1848 estallava la revolució, y Lluís Felip, apurat per tant criticas circunstancias, firmava un decret nombrant a Mr. Barrot president del Consell de Ministres.

—No n' hi ha prou, digué 'l periodista Girardin... Al punt a que son las cosas es necessari abdicar.

—¡Abdicar!

—Sense vacilació.

—¿En lo duch de Nemours?

—No, en la duquesa de Orleans.

—Primer montaré a caball...

—Ja 'us ne guardaréu... Seguiu lo meu concell, véus' aquí 'l programa: «Abdicació del rey.» «Regencia de la duquesa de Orleans.» «Disolució de la Cámara.» «Amnistia general.»

—¡May! diu lo rey deixantse caure en un silló. En aquell moment se senten tiros, lo rey s' alsa y diu:

—Abdico.

—Aneu, diuen los cortesans a Girardin... Portéu la noticia a Paris.

Girardin surt y 's topa primer que ningú, ab Lluís Blanc.

—¿Y bé? pregunta aquest.

—Acabo de proposar y obtenir la regencia de la duquesa de Orleans.

—Amich meu, respon Lluís Blanc, fent un moviment d' espatllas: nosaltres haviam apelat al vostre patriotisme y no a la vostra galanteria.

ESQUELLOTS.

Un altre mort ilustre es l' advocat Lachaud, un dels criminalistas més notables d' Europa.

Un dia, al sortir de un procés en que havia defensat a una senyora molt hermosa, sentli guanyar la causa, 'ls amichs de 'n Lachaud, fent broma, l' hi deyan:

—¡Déu ser una conquista fácil!..

—Jo ho crech... Basta presentarli la demanda, y ab aixó no més ja está guanyat lo plet en primera instancia.

Ha presentat la dimissió del seu càrrech lo Sr. Moréu, governador de Barcelona. Lo senyor Moréu vá inaugurar lo seu mando entaulant una causa criminal contra LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, per la senzilla publicació de una caricatura. Y a pesar del indult a la premsa, ha dimittit lo Sr.

Moréu; pero lo qu' es la causa criminal no ha dimitit encare.

Fá temps que vé dihentse que 's farà un cementiri nou.

Y en efecte 'l cementiri no 's fá. En cambi en lo vell ván alsant pisos y pisos de ninxos, y la Junta no s'apura: de la terra al cel bé hi ha prou distancia en nom de Déu.

—Aixó es un escándol, deya un metje higienista qu' es al mateix temps propietari.

—¿Qué té? ¿Perqué está tant cremat? ¿Veyám de que 's queixa?

—Home; si jo aixeco un pis més a la casa, me 'l farán tirar a terra desseguida; y en cambi aquí al cementiri 'ls pisos de ninxos ván pujant amunt a riscos d' empastifar a Barcelona.

—Ja veurá, l' Ajuntament fá 'ls ulls grossos ¿sab perqué?

—¿Perqué?

—Perqué d' aquí 'l cementiri 'n surten los vots deis que l' elegeixen.

Un d' aquests díes, al entrar al *Principal*, vaig toparme en lo vestibul ab un gos de Terranova, que 's revoltava per allá terra, fent deu mil posturas ab la qua y ab las potas.

Un acomodador vá dirme:

—Aquest gos es un artista.

—¿Un artista? ¿com s' enten?

—Si senyor, es lo gos de las *Mil y una noches*.

—¡Ah, ja entench! Y are deu estar ensajant lo paper.

Dos empleats de cala Ciutat ván morir de repent, tots dos en un dia.

Jo sé de que han mort; pero per mor de Déu no ho fassan corre.

A la quenta una munió de sócios del Casino de la Plassa Real donavan tals empentas y apretavan de tal manera, que 'ls pobres empleats, ván morir esclafats.

—Pero, per mor de Déu no apretin! exclamavan ab véu angustiosa.

—Volém entrarhi.

—¿Qué no veuen qu' es impossible?... Pósinse al nostre puesto...

—Precisament aixó es lo que volém, ocupar lo seu puesto.

Y are que las vacants son fetas s' han de provehir precisament en sócios del Casino de la Plassa Real, que presideix lo Sr. Rius y Taulé.

Sembla que aviat se convocarán las oposicions que consistirán en tres exercicis.

Se n' endurán las plassas:

Primer: Qui en menos espay de temps, fassi més carambolas.

Segon: Qui ab més gravetat y naturalitat fassi vintiquatre reverencias seguidas davant de la escaparata embargada al *Diluví*.

Tercer: Qui treballi més fi davant de un' urna electoral.

—¡Visca la tranquilital!

Dias endarrera entravan sis fulanos en una taberna del carrer de Marina, se feyan preparar un sopar, se'l cruspian, y després, a l' hora de pagarlo, 's treyan los gabinets...

—¿Per cargolar lo cigarrillo?

—¡Si, ja l' hi darán!... Gabinet en má 's llensan sobre 'ls de la casa, 'ls sitian, los rendeixen y 'ls saquejan.

La broma vá durar fins a las quatre de la matinada, y 'ls lladres ván anarse'n, enduhentse'n tot lo que hi havia a la casa.

Per gloria de las autoritats de Barcelona proposo: Que al carrer de Marina se l' hi cambihi 'l nom.

Desd' are se 'n dirá:

—Calle de Sierra Morena.

Ha hagut de tancar-se l' iglesia de Santa Mónica perque amenassa ruina.

¿No es veritat que sembla impossible que 'l temple del Senyor s' esquerdi?

Un capellá deya:

—A Santa Mónica l' esquerdament l' hi vé d' aquell ball del temps de la federal.

Y un federal responia:

—Cá no, vosté s' enganya, l' esquerdament l' hi vé de la codicia de vostés. Es una iglesia que l' escorrian massa... apretavan... apretavan... y se 'ls ha esquerdat.

Una pobra dona de Gracia, que tenia una participació en lo bitllet premiat ab la grossa de Madrid, vá morir-se de l' alegría.

Un dels altres premiats es un canonge.

Ja 'm sembla que 'l sento:

—Jo, francament, los diners que hi tret los donaria

als pobres; pero com que veig que 'ls pobres, quan tocan quartos de Nadal, se moren, hi decidit guardarme'ls. A mi 'ls quartos no 'm fan cap impresió.

Sembla que algunas imprentas a fi d' evitar en lo successiu las huelgas de operaris, pensan pendre aprenentias.

¡Bravo!

Escriptor conech que are may s' hi acostá, ¡que no n' hi matará pocas d' horas a l' imprenta!

—¡Marieta!... ¡Qué macá qu' es quan compon!

—Fugi d' aquí... ¡Vaya un tipo!

—Tant-de-bò que fós un tipo.

—Ay ay, ¿perqué?

—Perqué aixis sempre estaria entre las sévas mans.

La Mauri, l' hermosa bailarina, encant avuy de la gent de Paris, ha estat una pila de setmanas en vaga, per tenir al péu no sé quina malaltia.

Los admiradors de la Rosita estavan inconsolables. Pero al últim n' ha sortit perfectament curada y ja torna a ballar, com si tal cosa.

Un periódich francés deya:

«Rosita Mauri ha fet una prometensa. Dintre de pochos díes sortirà per Espanya una sabateta de plata destinada a *Notre Dame de Barcelonne*.»

Reproduheixo aquesta noticia, per satisfacció de la gent eclesiástica y sobre tot per lo que puga interesar a D. Jozé Maria, que com a bon andalús podrá apreciar millor que ningú aquesta finesa de la galxonda bailarina.

Si jo fos d' ell, l' hi enviaria una carta dihentli:

—Jermana mia en zal y zalero: por ahí dice er Cabirido compuzto en zu gran mayoria de catalanez «que ab una sabata no mes no 's pot caminar.

»Con que mande ozté un par.»

Un oncle visita al seu nebot, estudiant a Barcelona.

—¿Que tal noy? ¿Treballas gayre?

—Moltíssim.

—Quantas assignaturas tens?

—Quatre.

—Donchs déus estudiar molt.

—Uy... y un altra cosa mes dech...

—¿Qué mes déus?

—Un mes a la dispesera.

QUENTOS.

En un enterro:

—Tú escolta ¿qui es aquell senyor tan sério que vá vestit de dol?

—¿Qui vols dir?

—Home, aquell que porta una de las cintas del ataut.

—¿Sabs qui es? Lo doctor Sistachs, lo metje del difunt.

—¡Ah! ¿qué tè por de que se l' hi escapi?

Una senyora molt xerraire deya referintse al seu marit.

—Es l' home més tossut que hi ha sota la capa del cel. N' estich segura. 'L dia que s' empenyi en fer parlar a un burro, ho conseguirá.

—Aixó si que ho crech, respongué un senyor que l' escoltava. Lo que no conseguirá may, per més que s' hi empenyi, es ferla callar a vosté.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

De ma prima se'n ven molt; lletra senzilla es ma dos; nota musical tercera, flor molt bonica la tot.

Prima-terça s' anomena un amich meu estimat; dos-terça es del mar joguina y 'l tot fácil de trobar.

J. M. A. D.

II.

Vaja, dos-tercera amat, si per serho tens l' edat, com prima es lletra total vulgas se aquest any total ja que aquest dret nos han dat.

UN TAPÉ Y F. DE T.

SINONIMIA.

Un xicot qu' es fill de tot y per cert bastant total, ha tingut la tot fatal que 'l seu pare se l' hi ha mort.

M. NIUS.

TRENCA-CLOSCAS.

L' segal de 'n Milá.

Formar ab aquestas lletas lo títol de una comedia catalana.

DOS DEL ESPARVER.

QUADRAT NUMERICH.

•••••
•••••
•••••

Sustituir los pichs ab números que sumafs horizontal, vertical y diagonalment donguin 16 per tots costats.

ORDEP OGNIMOD.

CONVERSA.

—¿Ahont tens d' anar a la tarde, Tomás?

—No 'u sé: tenia intent de anar.

—¿Ahont?

—Entre tú y jo no havém dit.

SIMON DE SEDRUOL.

ROMBO.

•••••
•••••
•••••

Horisontal y vertical, primera ratlla: una vocal; segona, un peix; tercera, a casa l' argenté 'n veneu; quarta, un poble de Catalunya; quinta, lo que tira a terra moltas casas; sexta, unas plantas y séptima, una vocal.

F. F.

GEROGLÍFICH.

L. mort L.

NIVI

2881

N

yo

RT

M. PARQUIN.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- XARADA 1.^a—Ma-ri-na.
- Id. 2.^a—A-de-la.
- CONVERSA.—Petra.
- MUDANSA.—Dat-Dit-Dot-Dut.
- LOGOGRIFO NUMERICH.—Ramon.
- TRENCA-CLOSCAS.—Manta.
- QUADRAT NUMERICH.

4	7	9	5	3
9	3	7	4	5
3	4	5	9	7
5	9	3	7	4
7	5	4	3	9
- GEROGLÍFICH.—De un a un va zero.

Ja ha sortit lo

ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA
pera l' any 1883.

Ilustrat per APELES MESTRES Y MANEL MOLINÉ y escrit per P. K. (J. Roca y Roca ab l' ajuda y colaboració de Albert Albert, J. Barreira, Joaquim M.ª Bartrina, Joseph M.ª Codolosa, Ramon Coll Gorina, Joseph Dern, Baldomero Escudé Vila, Fantastich, Joan Feliu y Codina, Pepito Garlepa, Nicasi Gon. F. F. Guibernau, C. Gumá, Mister Jhonson, Valenti Julibert, Joseph Lasarte, Francesch Marull, A. Mercol, Apeles Mestres, Ll. Milla, F. Nat, Federich Oliver, Serafi Pitarra, Un Recoletó, Joseph Ribot, Q. Roig, Delfi Rosella, Pau Sala, Cinteta Carabassa, Pere Sesquilla, A. Soler, Victor Soler, Sultan Destronat, Eduart Vidal Valenciano, Joan Vilaseca y altres escriptors.

Vuit planas de text y vuit planas de grabats
Preu: **Un ral per tot Espanya!**
Als nostres corresponals se 'ls fa la rebaixa de costum. Se 'ls suplica que s' apressurin a fer los pèdidos, si no volen exposarse a quedarse sense.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS. Colección completa de obras económicas y de lujo, ilustradas con preciosas láminas en negro y en colores, con encuadernaciones elegantes. Se hallan de venta a todos precios, en la librería de Lopez, Rambla del centro n.º 20.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

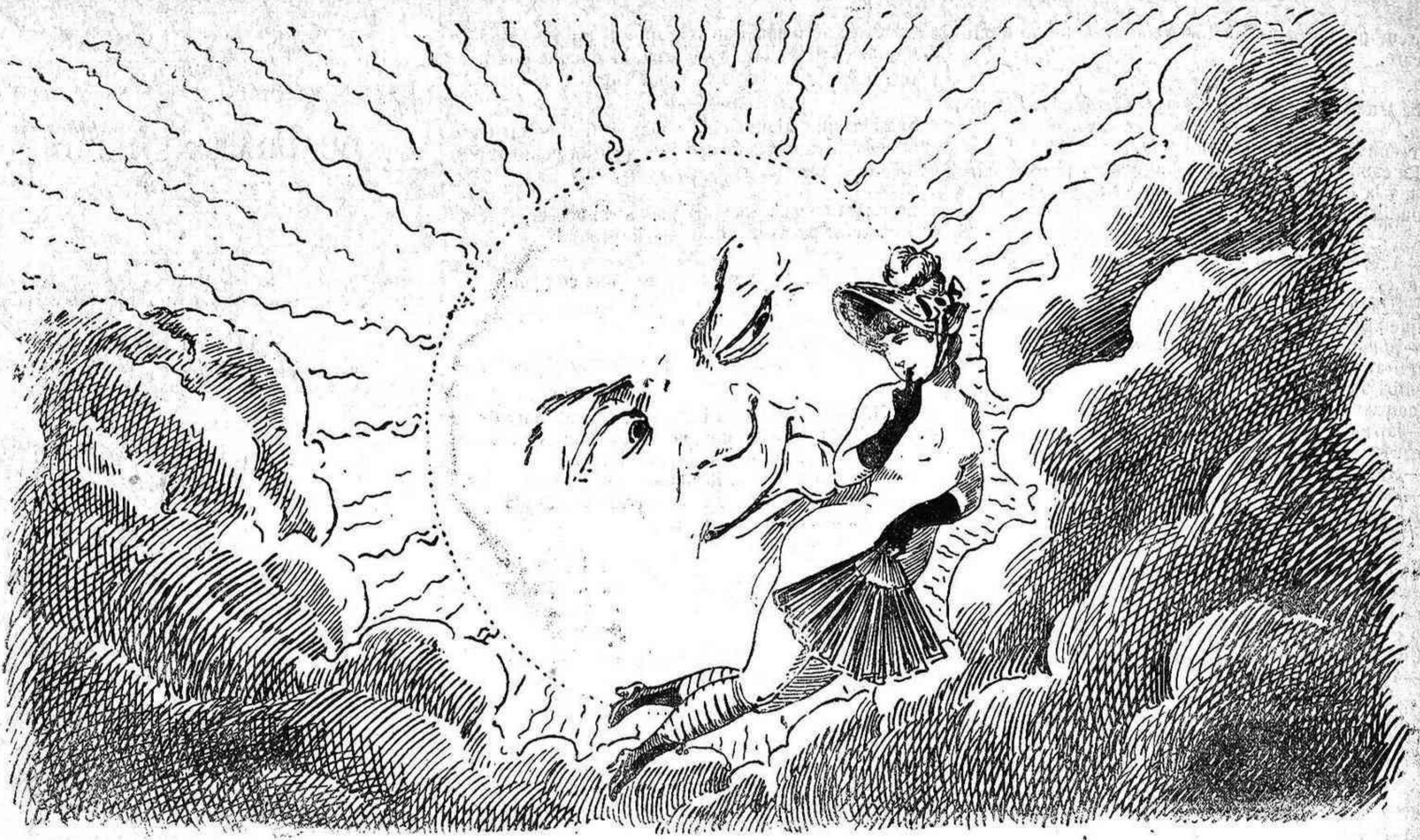
AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINS GUIATS PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratíssims, desde 1/2 rals fins a 18. Tot aixó ho trobaran en la llibrería de 'n Lopez, Rambla del milí, 20. Vajin a veure'ls y se convencerán que no exagerém.

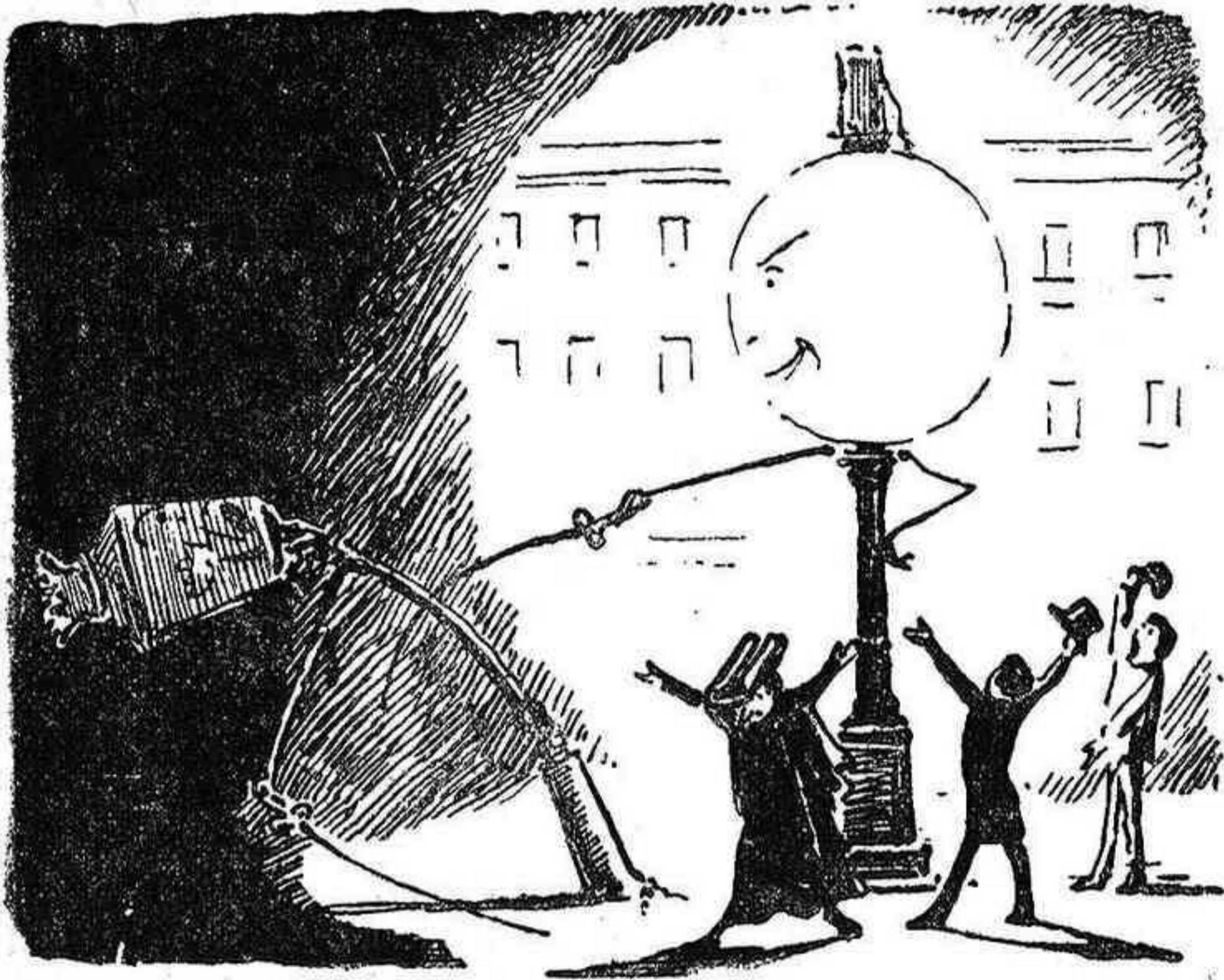
VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponals s' otorgan grans rebaixas.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

RECORTS DEL ANY PASSAT.

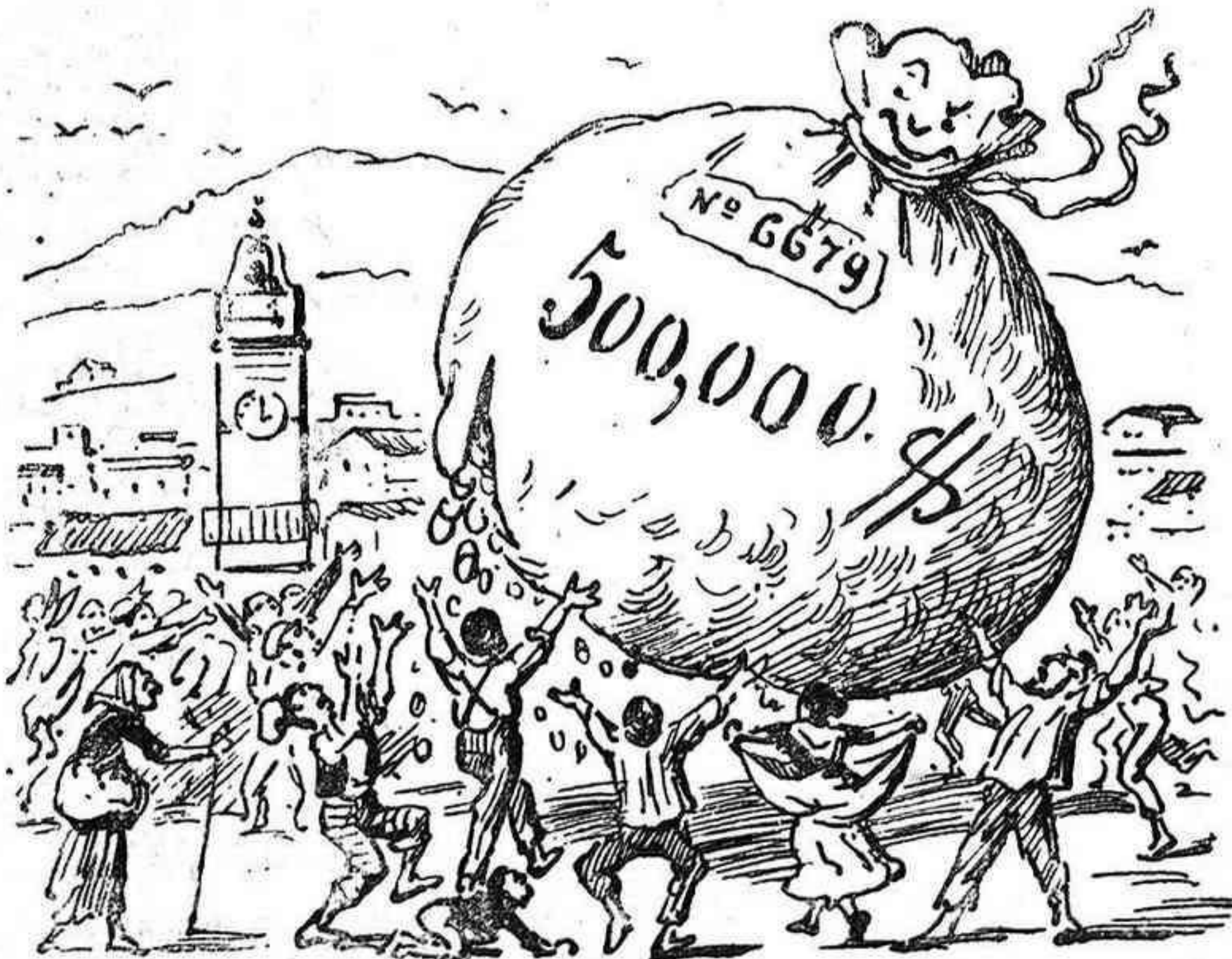
Venus vá anar á fer posturas al Sol: desgraciadament nosaltres no 'u varem veure.

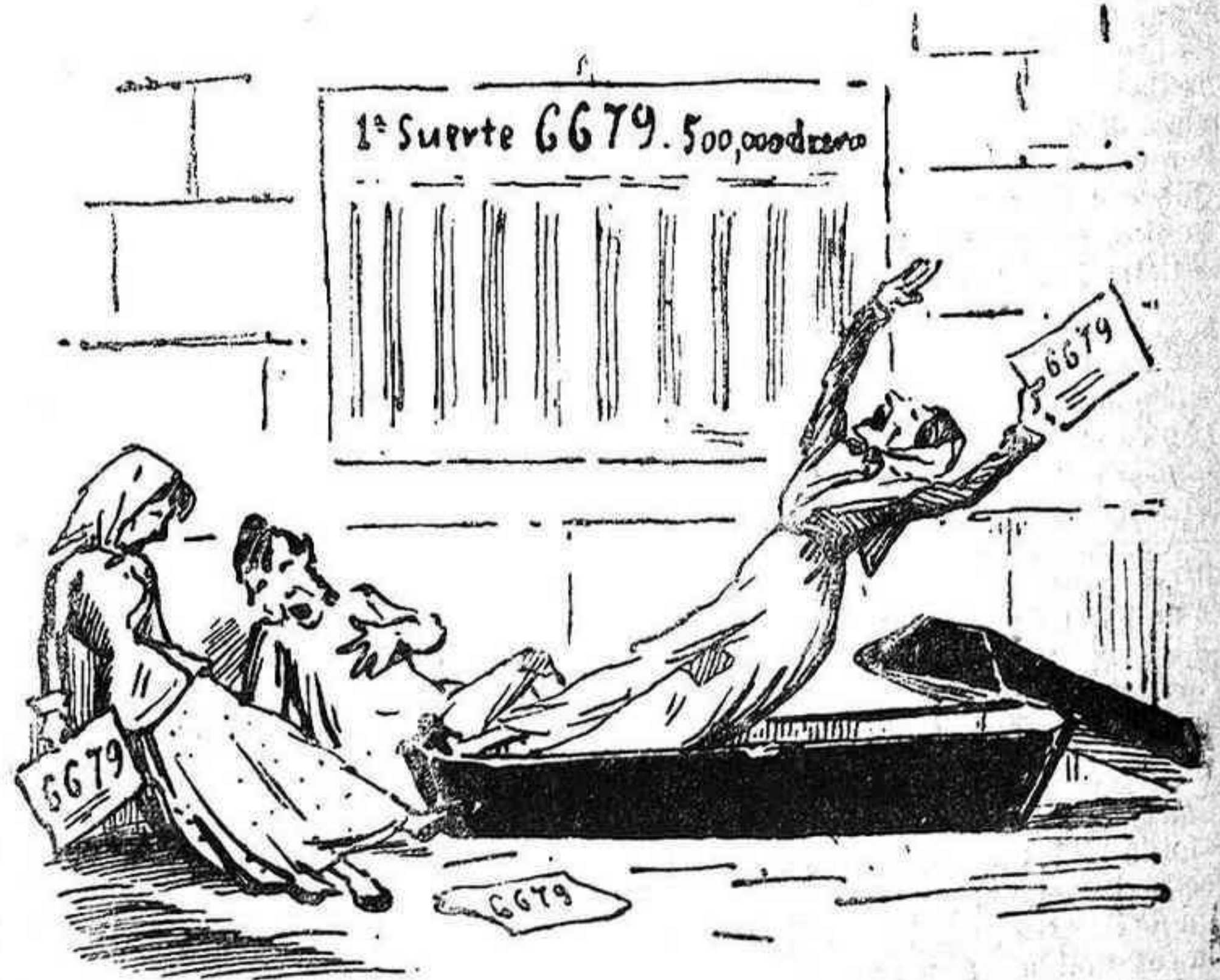
Desafio. —Lo gas ha rebut una estocada de mort de la Electricitat.

A ca la Ciutat, gran funció en competència ab en Canonge.

La grossa vá caure en Gracia.

Y vá produhir una pila d' des-gracias entre 'ls afortunats que no pogueren empassársela.

N
D
Pa
tan
can
per
gra
lla
ra
enc
L
ó in
Q
més
que
falt
U
y d
A
age
la,
Q
era
que
con
trav
no
pre
san
una
con
si
un
Sa
co
ve
ca
qu
de